

DZIENNIK ZARZĄDZEŃ I ROZKAZÓW

KOMENDY GŁÓWNEJ STRAŻY POŻARNYCH

Warszawa, dnia 31 grudnia 1981 r. **Nr 3-4**

TREŚĆ:

15

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 30 grudnia 1981 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie pierwszej kategorii zatrudnienia

(Dz. U. Nr 32, poz. 186 — wyciąg)

Na podstawie art. 11 ust. 4 ustawy z dnia 23 stycznia 1968 r. o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. Nr 3, poz. 6 z późniejszymi zmianami) zarządza się, co następuje:

§ 1. Wykaz prac zaliczonych do pierwszej kategorii zatrudnienia, stanowiący załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 4 maja 1979 r. w sprawie pierwszej kategorii zatrudnienia (Dz. U. Nr 13, poz. 86), obejmuje brzmienie określone w załączniku do niniejszego rozporządzenia.

§ 2. Traci moc rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 30 grudnia 1980 r. w sprawie emerytur dla kierowców niektórych pojazdów mechanicznych (Dz. U. Nr 28, poz. 128).

§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: gen. armii **W. Jaruzelski**

Załącznik do rozporządzenia
Rady Ministrów z dnia 30 grudnia 1981r. (poz. 186)

WYKAZ PRAC ZALICZONYCH DO PIERWSZEJ KATEGORII ZATRUDNIENIA

(Wyciąg)

Dział III. Prace różne

[22. Prace funkcjonariuszy pożarnictwa]

23. Kontrola międzyoperacyjna, kontrola jakości produkcji i usług oraz dozór inżynieryjno-techniczny na oddziałach i wydziałach, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie.

24. Bieżąca konserwacja agregatów i urządzeń oraz prace budowlano-montażowe i budowlano-remontowe na oddziałach będących w ruchu, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie

16

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA HANDLU ZAGRANICZNEGO I GOSPODARKI MORSKIEJ

z dnia 24 lutego 1981 r.

w sprawie ochrony przeciwpożarowej na obszarze morskich portów i przystani

(Dz. U. Nr 5, poz. 20)

Na podstawie art. 6 ust. 2 i 3 ustawy z dnia 12 czerwca 1975 r. o ochronie przeciwpożarowej (Dz. U. Nr 20, poz. 106) zarządza się, co następuje:

Rozdział 1

Przepisy wstępne.

§ 1. 1. Przepisy rozporządzenia regulują sprawy ochrony przeciwpożarowej na obszarze morskich portów i przystani.

2. Przepisy rozporządzenia mają zastosowanie do wszystkich obiektów budowlanych stałych i tymczasowych oraz urządzeń z nimi związanych, nabrzeży, instalacji przemysłowych oraz urządzeń technicznych i przeładunkowych, terenów i akwenów portowych, placów składowych, zwanych dalej „obiektami lądowymi", jak również statków morskich i innych jednostek pływających, znajdujących się na obszarze morskich portów i przystani, zwanych dalej „statkami".

3. Przepisy rozporządzenia nie mają zastosowania do wojskowych i milicyjnych obiektów i urządzeń portowych oraz do jednostek pływających Marynarki Wojennej, Wojsk Ochrony Pogranicza i Milicji Obywatelskiej.

4. Przepisy rozporządzenia dotyczące kapitanatu i kapitana portu stosuje się odpowiednio również do basmanatu i bosmana portu albo przystani.

5. Przepisy rozporządzenia dotyczące kapitana statku stosuje się również do innego kierownika statku.

§ 2. Przepisy rozporządzenia nie naruszają przepisów szczególnych o ochronie przeciwpożarowej, dotyczących:

1) obowiązków kierowników zakładów pracy w zakresie ochrony przeciwpożarowej.
2) obowiązków właścicieli, użytkowników i zarządzających nieruchomością,
3) obowiązków osób fizycznych w zakresie współdziałania w zapobieganiu i zwalczaniu pożarów.

§ 3. Funkcjonariusze pożarnictwa urzędów morskich upoważnieni są do przeprowadzania kontroli stanu ochrony przeciwpożarowej obiektów lądowych i statków oraz kontroli przeładunku towarów i składowania materiałów niebezpiecznych, a w szczególności do:

1) sprawdzania wyposażenia poszczególnych obiektów lądowych i statków w sprzęt i urządzenia przeciwpożarowe według obowiązujących norm.
2) sprawdzania gotowości i sprawności urządzeń przeciwpożarowych,
3) sprawdzania przestrzegania przepisów o ochronie przeciwpożarowej.

Rozdział 2

Ochrona przeciwpożarowa obiektów lądowych.

§ 4. Właściciele, użytkownicy i zarządzający obiektami lądowymi obowiązani są dbać, aby hydranty pożarowe znajdujące się w obrębie obiektu były łatwo dostępne i oznakowane oraz utrzymane w należytym stanie umożliwiającym ich natychmiastowe użycie.

§ 5. 1. Wykonywanie prac spawalniczych oraz innych prac z otwartym ogniem na nabrzeżach portowych dozwolone jest jedynie po każdorazowym uzyskaniu zgody kapitanatu portu i po uprzednim zawiadomieniu zakładowej służby ochrony przeciwpożarowej.

2. Obowiązek uzyskania zgody kapitanatu portu i zawiadomienia zakładowej służby ochrony przeciwpożarowej ciąży na kierowniku rejonu portu, a jeśli prace określone w ust. 1 wykonywane są przez jednostkę organizacyjną nie podlegającą kierownikowi rejonu portu — na kierowniku robót.

3. Wykonywanie prac spawalniczych dozwolone jest z zachowaniem warunków określonych w odrębnych przepisach.

4. Przepisy ust. 1 i 2 nie mają zastosowania przy pracach na nabrzeżach i w warsztatach pozostających w użytkowaniu stoczni oraz przy placach na statkach w budowie, remoncie lub przeglądzie w stoczni.

§ 6. Miejsce składowania materiałów pędnych w morskich portach i przystaniach dla statków, środków transportowych i urządzeń portowych wyznacza kapitanat portu, określając warunki zabezpieczenia przeciwpożarowego.

§ 7. 1. Zabrania się na obszarze morskich portów i przystani dokonywania czynności, które mogą spowodować powstanie lub rozprzestrzenianie się pożaru, a w szczególności:

1) spalania śmieci i odpadków oraz wypalania beczek na nabrzeżach, pirsach pomostach i placach składowych oraz w obrębie zabudowanych terenów portowych,
2) rozgrzewania smoły, asfaltu i innych podobnych materiałów za pomocą otwartego ognia,
   a) wewnątrz budynków oraz na nabrzeżach, pirsach, pomostach i placach składowych,
   b) w odległości mniejszej niż 30 m od magazynów i składów oraz 10 m od innych budynków
3) wysypywania popiołu i żarzących się węgli na otwartych miejscach albo do pojemników wykonanych z materiałów palnych
4) używania koksowników,
5) palenia ogni sztucznych i wystrzeliwania rakiet, z wyjątkiem rakiet służących do wzywania pomocy dla statków,
6) palenia tytoniu i używania otwartego ognia w magazynach i na rampach magazynów, na placach i nabrzeżach składowych, w łuszczarniach, elewatorach, w obiektach, w których dokonuje się ekstrakcji nasion roślin oleistych, na poddaszach i w piwnicach. w miejscach obróbki materiałów palnych, przy stacjach i składowiskach materiałów pędnych, w garażach, akumulatorniach, warsztatach stolarskich i malarniach, jak również w tych miejscach, obiektach i pomieszczeniach, w których istnieje możliwość spowodowania pożaru od otwartego ognia lub w których są przechowywane materiały łatwo zapalne, z wyjątkiem miejsc wyznaczonych do tego celu i oznakowanych w widoczny sposób.
7) przechowywania i gromadzenia jakichkolwiek przedmiotów i materiałów palnych na strychach i poddaszach budynków,
8) przechowywania materiałów palnych służących do pakowania, jak papier, słoma, wełna drzewna, szmaty, pakuły itp. w stanie luźnym razem z innymi materiałami palnymi,
9) gromadzenia jakichkolwiek przedmiotów w korytarzach oraz na klatkach schodowych,
10) gromadzenia pod zewnętrznymi ścianami budynków ma-

teriałów i przedmiotów utrudniających dostęp do tych budynków,

11) przechowywania cieczy łatwo zapalnych w pomieszczeniach i miejscach nie przeznaczonych do tego celu,

12) zmiany lub likwidowania istniejących dróg i wyjść ewakuacyjnych w budynkach bez uzyskania zezwolenia właściwego urzędu morskiego,

13) pozostawiania w miejscach pracy czyściwa do maszyn oraz przetłuszczonych szmat bez zabezpieczenia ich w zamykanych niepalnych pojemnikach oraz przechowywania ich w ubraniach roboczych i szafkach odzieżowych,

14) gromadzenia w miejscach obróbki drewna: wiórów, trocin i innych odpadów przekraczających ilość wynikającą z produkcji na jedną zmianę,

15) przeprowadzania przez ściany i dachy, wykonane z materiałów palnych, metalowych przewodów dymowych bez odpowiedniego zabezpieczenia przed zapaleniem,

16) prania odzieży w benzynie oraz zmywania podłóg płynami łatwo zapalnymi,

17) ustawiania sprzętów i materiałów palnych oraz suszenia odzieży w odległości mniejszej niż 1 m od paleniska pieca

18) prowizorycznego zawieszania przewodów elektrycznych oraz pozostawiania włączonych kuchenek, grzejników i żelazek elektrycznych bez należytego dozoru,

19) dokonywania napraw i przeróbek instalacji i urządzeń elektrycznych przez osoby nie mające do tego wymaganych uprawnień oraz reperowania bezpieczników elektrycznych,

20) przeciążania sieci elektrycznej przez włączanie nadmiernej ilości odbiorników,

21) przechowywania w jednym pomieszczeniu butli z tlenem i butli z gazami palnymi oraz gazami tworzącymi ze sobą mieszanki wybuchowe, jak również wspólnego przechowywania substancji, których związki chemiczne mogą powodować zapalenie lub wybuch,

22) przechowywania i transportowania butli ze sprężonymi gazami bez należytego zabezpieczenia ich przed przewróceniem, wstrząsami i uszkodzeniami mechanicznymi oraz działaniem promieniowania cieplnego.

23) przechowywania wapna niegaszonego i karbidu w pomieszczeniu wilgotnym i w pobliżu materiałów palnych,

24) zasłaniania i zastawiania sygnalizatorów pożarowych, hydrantów, sprzętu pożarniczego i aparatów telefonicznych oraz tarasowania dostępu do tych urządzeń,

25) zastawiania przejść w magazynach i na placach składowych oraz tarasowania dróg pożarowych i dojazdów dla straży pożarnej,

26) usuwania, uszkadzania i zasłaniania tablic oraz napisów ostrzegawczych, zaśmiecania przejść oraz wolnych miejsc w magazynach i składach,

27) używania sprzętu pożarniczego i urządzeń przeciwpożarowych do celów nie związanych z ochroną przeciwpożarową,

28) przechowywania w boksach rybackich oraz na nabrzeżach i pomostach materiałów łatwo zapalnych, a w szczególności materiałów pędnych oraz pustych opakowań po tych materiałach,

29) gromadzenia i pozostawiania na nabrzeżach i pomostach zbędnych przedmiotów,

30) wykonywania prowizorycznych obiektów budowlanych (zadaszeń, wiat, szop i innych podobnych obiektów) oraz dokonywania zmiany sposobu użytkowania istniejących obiektów lub ich części bez zgody właściwego urzędu morskiego,

31) odprowadzania do kanalizacji ścieków zanieczyszczonych substancjami łatwo zapalnymi.

2. W uzasadnionych wypadkach kapitanat portu może zezwolić na wykonywanie prac, o których mowa w ust. 1 pkt 2, oraz na używanie koksowników na terenie morskich portów i przystani, określając warunki zabezpieczenia przeciwpożarowego.

3. Używanie ogni sztucznych na terenie morskiego portu i przystani może odbywać się w wyjątkowych wypadkach, za zgodą i na warunkach określonych przez kapitanat portu.

4. Na odpływach wpustów kanalizacyjnych, zlokalizowanych w miejscach narażonych na rozlanie i przedostanie się do kanalizacji cieczy łatwo zapalnych, należy instalować urządzenia zabezpieczające przed przenikaniem tych cieczy do kanalizacji.

5. Obiekty lądowe na obszarze morskich portów i przystani powinny być zabezpieczone od wyładowań atmosferycznych zgodnie z odrębnymi przepisami.

Rozdział 3
Ochrona przeciwpożarowa statku.

§ 8. Osoby przebywające na statku obowiązane są stosować się do przepisów o ochronie przeciwpożarowej i poleceń kapitana statku.

§ 9. Rozgrzewanie oraz gotowanie smoły, żywicy, asfaltu i paku na pokładzie statku jest dozwolone wyłącznie w przystosowanych do tego celu kotłach i po uzyskaniu zezwolenia kapitanatu portu.

§ 10. Osuszanie ładowni i komór statku za pomocą promienników elektrycznych, gazowych i innych podobnych urządzeń może się odbywać po uzyskaniu zezwolenia kapitanatu portu.

§ 11. Przy załadunku statku cieczami i gazami palnymi luzem oraz przy ich wyładunku lampy oświetleniowe na statku powinny mieć zabezpieczenie przeciwwybuchowe.

§ 12. Podczas międzyrejsowego remontu statku w porcie kapitan statku obowiązany jest pozostawić na statku załogę pokładową i maszynową w składzie zapewniającym gotowość holowniczą, obsługę stałych instalacji gaśniczych oraz podjęcie skutecznej akcji ratowniczej.

§ 13. 1. Przed rozpoczęciem pracy z użyciem otwartego ognia na statku kapitan statku powinien ustalić sposób wykonywania tych prac oraz konieczne środki zabezpieczenia przeciwpożarowego. Na kapitanie statku spoczywa obowiązek uzyskania zgody kapitanatu portu na prowadzenie na statku prac spawalniczych lub innych prac z użyciem otwartego ognia.

2. Zabezpieczenie przeciwpożarowe przy wykonywaniu prac spawalniczych na statku należy do obowiązków kapitana statku. W sprawach wątpliwych lub szczególnie trudnych kapitan statku zasięga opinii służby ochrony przeciwpożarowej właściwego armatora. W odniesieniu do statku zagranicznego opinię wydaje uprawniony rzeczoznawca lub urząd morski na zlecenie kapitana statku.

3. W razie szczególnego zagrożenia przy pracach spawalniczych na statku kapitan statku jest obowiązany zlecić portowej straży pożarnej wystawienie służby asystencyjnej.

§ 14. Zabrania się:

1) palenia tytoniu, używania otwartego ognia i nie osłoniętych punktów świetlnych w ładowniach, pomieszczeniach magazynowych statku oraz na pokładzie statku przy odkrytych lukach w czasie załadunku i wyładunku materiałów palnych,

2) wyrzucania przez iluminatory oraz porzucania na pokładzie, w korytarzach i pomieszczeniach statku niedopałków papierosów lub tlących się przedmiotów.

§ 15. Ilość i rozmieszczenie sprzętu pożarniczego oraz środków gaśniczych na statku regulują odrębne przepisy.

Rozdział 4

Postępowanie w razie pożaru na statku.

§ 16. W razie pożaru na statku do obowiązków kapitana statku należy:

1) spowodowanie niezwłocznego wezwania straży pożarnej oraz zawiadomienia kapitanatu portu,
2) wydanie polecenia nadawania sygnału alarmu pożarowego syreną statkową lub buczkiem trzema następującymi po sobie dźwiękami: dwoma krótkimi i jednym długim, z jednoczesnym biciem w dzwon okrętowy, do czasu przybycia pomocy.

§ 17. W razie pożaru na statku obowiązek uruchomienia najbliższego sygnalizatora pożarowego lub zaalarmowania straży pożarnej ciąży również na każdej osobie, której wiadomo o pożarze.

§ 18. W razie pożaru na statku w obrębie morskiego portu albo przystani:

1) akcją ratowniczą kieruje funkcjonariusz pożarnictwa zgodnie z odrębnymi przepisami,
2) kapitan i załoga statku są obowiązani podporządkować się kapitanowi portu i kierującemu akcją ratowniczą,
3) kierujący akcją ratowniczą obowiązany jest współdziałać z kapitanem portu,
4) kierownik holownika portowego, nie zajętego akcją ratowniczą lub holowaniem, jest obowiązany bezzwłocznie zgłosić holownik do dyspozycji kapitana portu.

§ 19. 1. Statek, na którym powstał pożar, powinien być usunięty z portu, jeżeli wymaga tego bezpieczeństwo innych statków, urządzeń portowych albo ruchu portowego. Dezyzję w tej sprawie wydaje kapitan portu albo kierujący akcją ratowniczą w porozumieniu z kapitanem portu. Jeżeli usunięcie statku z portu jest niemożliwe, statek powodujący zagrożenie może być odholowany w inne miejsce w porcie, wskazane przez kapitana portu.

2. Kapitan portu albo kierujący akcją ratowniczą w porozumieniu z kapitanem portu może nakazać odholowanie statku zagrożonego pożarem.

3. Jeżeli pożar statku grozi rozprzestrzenieniem się na inne statki albo urządzenia lub obiekty portowe, kapitan portu może nakazać zatopienie statku objętego pożarem.

Rozdział 5

Bunkrowanie statku paliwem płynnym.

§ 20. Podczas postoju statku przy nabrzeżu bunkrowym załoga statku oraz osoby postronne na statku mogą przebywać tylko w nadbudówkach. W tym czasie komunikacja towarowa i osobowa między statkiem a nabrzeżem jest zabroniona.

§ 21. W czasie pobierania przez statek paliwa przy nabrzeżu przeładunkowym ze statku bunkrowego powinny być przerwane wszelkie prace na statku powodujące niebezpieczeństwo pożaru oraz załadunek lub wyładunek materiałów niebezpiecznych.

§ 22. W czasie bunkrowania statku oficer służbowy statku powinien:

1) wywiesić w dzień flagę „B" według księgi międzynarodowych sygnałów morskich, a w nocy lub podczas ograniczonej widoczności — umieścić (włączyć) czerwone światło, widoczne dookoła,
2) na pokładzie przy trapie i przy wlewie paliwa wystawić tablice z napisem „palenie wzbronione",
3) czuwać nad przestrzeganiem przepisów przeciwpożarowych przez załogę,
4) przygotować na pokładzie odpowiedni sprzęt pożarniczy.

§ 23. Do obowiązków oficera-mechanika statku, odpowiedzialnego za bunkrowanie paliwa, należy:

1) sprawdzenie stanu technicznego przewodów rozprowadzających paliwo do zbiorników i zaworów rozdzielczych,
2) nadzorowanie połączeń węży paliwowych i niedopuszczanie do rozlewów paliwa,
3) sprawdzenie stanu zabezpieczenia przewodów dymowych i spalinowych oraz założenie siatek iskrochronnych na kominy odprowadzające spaliny silników i agregatów statkowych,
4) sprawdzenie drożności siatek w odpowietrznikach zbiorników paliwa,
5) dokonanie uziemień ochronnych,
6) nadzorowanie przebiegu bunkrowania.

§ 24. Magazynier nabrzeża bunkrowego lub kierownik statku bunkrowego przed rozpoczęciem wydawania paliwa powinien:

1) sprawdzić uziemienie statku,
2) uzgodnić z oficerem — mechanikiem statku odpowiedzialnym za bunkrowanie ilość bunkrowanego paliwa oraz szybkość jego przepływu,
3) sprawdzić stan techniczny węży paliwowych.

§ 25. W czasie bunkrowania paliwa magazynier nabrzeża bunkrowego lub kierownik statku bunkrowego nadzoruje całość operacji bunkrowania, a w razie nieprzestrzegania przepisów przeciwpożarowych przez załogę statku przerywa podawanie paliwa, powiadamiając o tym kapitanat portu.

§ 26. Nabrzeże bunkrowe powinno być wyposażone w:

1) zapory zabezpieczające przed rozlaniem się paliwa na akweny portowe i przedostaniem się paliwa do kanalizacji,
2) środki wchłaniające (absorbenty),
3) instalacje i urządzenia elektryczne z zabezpieczeniem, przeciwwybuchowym, jeżeli znajdują się one w strefie zagrożenia wybuchem.

§ 27. W razie pożaru na statku w czasie jego bunkrowania należy:

1) przerwać bunkrowanie,
2) przystąpić do gaszenia pożaru urządzeniami i środkami gaśniczymi, znajdującymi się na statku i nabrzeżu bunkrowym,
3) odbić statkiem bunkrowym od statku pobierającego paliwo.

Rozdział 6

Przeładunek cieczy palnych i płynnych chemikalii luzem.

§ 28. Przed przeładunkiem cieczy palnych załoga zbiornikowca jest obowiązana:

1) przygotować na pokładzie zbiornikowca niezbędną ilość sprzętu pożarniczego i środków wchłaniających (absorbentów),
2) zaopatrzyć połączenia rurociągów lub węży przeładunkowych na pokładzie zbiornikowca w urządzenia zabezpieczające przed ewentualnymi przeciekami.

§ 29. Zabrania się wykonywania na zbiornikowcu podczas przeładunku cieczy palnych lub na zbiornikowcu nie odgazowanym następujących czynności:

1) palenia tytoniu w innych miejscach niż do tego przeznaczone,
2) czyszczenia kotłów i przedmuchiwania palenisk,
3) używania narzędzi i urządzeń mogących powodować iskrzenie,
4) używania obuwia mogącego powodować iskrzenie.

§ 30. 1. Na nabrzeżu, w miejscu postoju zbiornikowca

z cieczami palnymi albo nie odgazowanego, nie mogą się znajdować metalowe części powodujące iskrzenie.

2. Przedsiębiorstwo dokonujące przeładunku powinno na nabrzeżu, o którym mowa w ust. 1:

1) stosować stałe urządzenia uziemiające z uchwytem umożliwiającym podłączenie linki uziemiającej zbiornikowca,
2) założyć stałą instalację gaśniczą,
3) wyposażyć miejsce postoju zbiornikowców w urządzenia uniemożliwiające rozlanie cieczy do akwenu portowego, kanalizacji lub na nabrzeże.

3. Instalacje i urządzenia elektryczne znajdujące się na nabrzeżu, o którym mowa w ust. 1, zlokalizowane w strefie zagrożenia wybuchem, powinny mieć zabezpieczenie przeciwwybuchowe.

§ 31. 1. W czasie przeładunku cieczy palnych powinny być ustawione na nabrzeżu tablice ostrzegawcze z napisem w językach polskim i angielskim: ,,uwaga niebezpieczeństwo wybuchu — zakaz używania ognia" (attention danger of explosion — fire forbiden). Przy przeładunku płynnych chemikalii luzem tablice powinny zawierać również informację o właściwościach trujących chemikalii oraz o zakazie przebywania osób postronnych w pobliżu.

2. Obowiązek ustawienia, konserwacji i oświetlenia tablic ostrzegawczych ciąży na przedsiębiorstwie dokonującym przeładunku.

§ 32. Zabrania się wykonywania prac spawalniczych, używania otwartego ognia i ruchu środków transportowych, nie zabezpieczonych przed iskrzeniem, w odległości mniejszej niż 30 m od zbiornikowca, a przy przeładunku cieczy palnych I i II klasy niebezpieczeństwa pożarowego — w odległości mniejszej niż 70 m od zbiornikowca.

§ 33. Przed rozpoczęciem przeładunku płynnych chemikalii luzem kapitanat portu ustala każdorazowo:

1) ilość cystern kolejowych, które mogą być jednorazowo podstawione na nabrzeżu w celu dokonania załadunku lub wyładunku,
2) ilość cystern kolejowych, które mogą być jednocześnie załadowane lub wyładowane,
3) miejsce postoju cystern kolejowych w porcie,
4) szybkość przejazdu cystern kolejowych w obrębie portu oraz trasę przejazdu.

§ 34. Do obsługi przeładunku płynnych chemikalii luzem powinni być wyznaczeni pracownicy przeszkoleni w tym zakresie.

§ 35. Nad przebiegiem przeładunku płynnych chemikalii luzem nadzór sprawuje brygadzista portowej ekipy przeładunkowej oraz służba spedytorska.

§ 36. 1. W czasie przeładunku płynnych chemikalii luzem przepompowywana ciecz powinna spływać bezpośrednio na dno cysterny lub lustro cieczy.

2. Przy przeładunku płynnych chemikalii luzem rurociąg lub węże przeładunkowe powinny być wykonane z materiału odpornego na działanie chemikaliów, a ciśnienie w czasie przeładunku nie powinno przekraczać 0,25 MPa.

§ 37. W sprawach ochrony przeciwpożarowej przy przeładunku cieczy palnych w zakresie nie uregulowanym w niniejszym rozdziale stosuje się odrębne przepisy o bezpieczeństwie ruchu zbiornikowców przewożących ciecze palne.

Rozdział 7

Przeładunek gazów płynnych luzem.

§ 38. 1. Przeładunek gazów płynnych luzem może odbywać się tylko w miejscach ustalonych przez urząd morski w porozumieniu z przedsiębiorstwem dokonującym przeładunku.

2. Urząd morski określa, w zależności od rodzaju przeładowywanego gazu, strefę bezpieczeństwa.

3. Strefa bezpieczeństwa powinna być zabezpieczona ogrodzeniem stałym lub tymczasowym przed dostępem osób postronnych.

4. W strefie bezpieczeństwa jest zabronione:

1) palenie tytoniu,
2) noszenie zapałek i zapalniczek,
3) używanie obuwia mogącego powodować iskrzenie,
4) posiadanie i używanie narzędzi oraz urządzeń mogących powodować iskrzenie.

5. W promieniu 70 m od miejsca przeładunku gazów płynnych luzem obowiązuje zakaz prowadzenia prac spawalniczych oraz używania otwartego ognia.

§ 39. 1. Urząd morski ustala każdorazowo ilość gazu płynnego luzem przeznaczonego do przeładunku.

2. Cysterny z gazem płynnym mogą znajdować się w porcie tylko w czasie niezbędnym dla dokonania przeładunku.

3. Statek gazowiec może być wprowadzony do portu tylko na czas dokonania przeładunku.

4. Urząd morski każdorazowo określa potrzebę i sposób dokonywania asysty statku gazowca przez statek pożarniczy.

§ 40. 1. Stanowiska przeładunkowe gazów płynnych luzem, usytuowane na nabrzeżach lub przystaniach dalbowych, z wyjątkiem odbojnic, powinny być wykonane z materiałów niepalnych.

2. Przystań dalbowa powinna być połączona oświetlonym pomostem ewakuacyjnym z nabrzeżem.

§ 41. Stanowiska przeładunkowe gazów płynnych powinny być wyposażone w:

1) urządzenia do wykrywania obecności gazu,
2) stałe urządzenia gaśnicze,
3) środki łączności telefonicznej i radiowej oraz w sygnalizację alarmową akustyczną i optyczną.

§ 42. Rurociągi przesyłowe gazu płynnego w porcie powinny być umieszczone pod ziemią.

§ 43. Przeładunku gazu płynnego powinni dokonywać odpowiednio przeszkoleni pracownicy, z użyciem sprzętu ochronnego dostosowanego do rodzaju przeładowywanego gazu.

§ 44. Statek gazowiec powinien być połączony z nabrzeżem lub przystanią dalbową dwoma trapami komunikacyjnymi.

§ 45. Na statku gazowcu w czasie przeładunku:

1) mogą znajdować się tylko członkowie załogi,
2) powinna być zapewniona możliwość awaryjnego natychmiastowego przerwania przeładunku.

§ 46. Przy przeładunku gazu płynnego luzem stosuje się odpowiednio przepisy § 30, 31, 33 i 35 oraz odrębne przepisy o bezpieczeństwie ruchu zbiornikowców przewożących ciecze palne.

Rozdział 8

Przeładunek i ruch wewnątrzportowy innych materiałów niebezpiecznych.

§ 47. 1. Przeładunek i ruch wewnątrzportowy materiałów niebezpiecznych powinien być dokonywany z zachowaniem warunków zabezpieczenia przeciwpożarowego, określonych w przepisach o transporcie morskim materiałów niebezpiecznych.

2. Rodzaje, klasy i kategorie materiałów niebezpiecznych określają przepisy, o których mowa w ust. 1.

§ 48. 1. Przeładunek materiałów niebezpiecznych, które wydzielają pary i gazy łatwo zapalne, powinien być dokonywany wówczas, gdy stężenie par i gazów w ładowni nie przekracza

50% wartości dolnej granicy wybuchowości. Wielkość stężenia par i gazów stwierdza się próbą (pomiarem).

2. Materiały niebezpieczne podatne na samozapalenie się oraz materiały, które przy zetknięciu z wodą wydzielają gazy palne, nie mogą być przeładowywane w warunkach atmosferycznych powodujących zawilgocenie, chyba że zastosowano odpowiednie zabezpieczenie przed zawilgoceniem.

§ 49. 1. Pojazdy samochodowe oraz sprzęt, przeznaczone do przewozu lub przeładunku materiałów niebezpiecznych, powinny być zaopatrzone w urządzenia zabezpieczające przed iskrzeniem.

2. Pojazd samochodowy używany w porcie do przewozu materiałów szczególnie niebezpiecznych powinien być pilotowany przez pojazd oznaczony zgodnie z odrębnymi przepisami o ruchu drogowym. Do pojazdu samochodowego może być przyczepiona nie więcej niż jedna przyczepa.

3. Pojazdy samochodowe używane w porcie do przewozu materiałów niebezpiecznych klasy I i materiałów szczególnie niebezpiecznych innych klas powinny być oznakowane zgodnie z odrębnymi przepisami o ruchu drogowym.

4. Pojazdy samochodowe jadące w tym samym kierunku nie mogą się zbliżać do pojazdu przewożącego materiały niebezpieczne na odległość mniejszą niż 30 m.

§ 50. 1. Przy składowaniu materiałów niebezpiecznych w magazynie odległość między złożonym materiałem a ścianą, przepierzeniem albo słupem nośnym z instalacją elektryczną powinna wynosić co najmniej 0,6 m.

2. Przejście w magazynie między spiętrzonymi materiałami niebezpiecznymi powinno wynosić 1 m.

3. Drogi pożarowe wewnątrz magazynów i na placach składowych materiałów niebezpiecznych powinny posiadać szerokość 3,5 m oraz mieć trwałe oznakowanie.

4. Składowanie materiałów niebezpiecznych w holach manipulacyjnych oraz na rampach i pomostach przeładunkowych jest niedozwolone.

§ 51. Składowanie materiałów strzępiastych, jak bawełna, juta, sizal, dozwolone jest tylko w suchym miejscu, wolnym od pozostałości po materiałach żrących, olejach, smarach i tłuszczach.

§ 52. Przy magazynowaniu materiałów strzępiastych odległość tych materiałów od stropu lub dachu magazynu powinna wynosić co najmniej:

1) w pomieszczeniach z palną konstrukcją dachową:
   a) przy materiałach palących się płomieniem — 3 m,
   b) przy materiałach żarzących się — 2 m,
2) w pomieszczeniach z niepalną konstrukcją dachową — 1 m.

§ 53. 1. Podczas przeładunku materiałów strzępiastych pobiera się próbki w celu zbadania stanu zawilgocenia lub zagrzania tych materiałów.

2. Materiały strzępiaste, w których stwierdzono zawilgocenie ponad normę albo zagrzanie, oraz materiały, które się już paliły, nie mogą być przechowywane w magazynie, a jeśli się tam znajdują, powinny być natychmiast usunięte z magazynu.

3. Przy przeładunku materiałów niebezpiecznych przecinanie taśm stalowych i drutów może być wykonywane wyłącznie za pomocą narzędzi nie powodujących iskrzenia.

§ 54. Magazyny portowe materiałów niebezpiecznych powinny być zaopatrzone w napisy w językach polskim i angielskim, umieszczone na zewnątrz i wewnątrz magazynu, o zakazie palenia tytoniu i używania otwartego ognia.

Rozdział 9

Składowanie drewna i opakowań drewnianych.

§ 55. 1. Plac do składowania drewna (desek i tarcicy) powinien być podzielony na kwatery; długość kwatery nie może przekroczyć 55 m, a szerokość 13 m. Odległość między kwaterami powinna wynosić co najmniej 6 m.

2. Kwatera może obejmować od 6 do 8 stosów drewna nie przekraczających 6 m wysokości.

3. Między kwaterami powinny być wytyczone drogi pożarowe o szerokości co najmniej 6 m, o utwardzonej nawierzchni. Między drogami pożarowymi mogą się mieścić najwyżej 4 kwatery.

§ 56. 1. Opakowania drewniane na placu składowym mogą być składowane w stosach nie przekraczających 4000 skrzyń lub 5000 beczek, ułożonych na wysokość nie większą niż 4 m. Odległość pomiędzy stosami opakowań drewnianych powinna wynosić co najmniej 4 m.

2. Zwiększenie liczby opakowań w stosie wymaga każdorazowo zgody urzędu morskiego.

§ 57. 1. Plac do składowania drewna i opakowań drewnianych powinien być otoczony ogrodzeniem.

2. Jeżeli do placu składowego przylegają lub znajdują się na nim budynki, odległość pomiędzy stosami a budynkami powinna wynosić co najmniej 20 m.

§ 58. 1. Użytkownik placu składowego drewna i opakowań drewnianych opracowuje plan składowania i przedstawia go do zatwierdzenia urzędowi morskiemu.

2. Użytkownik placu składowego drewna i opakowań drewnianych ma obowiązek niszczenia zbędnej roślinności w sposób mechaniczny.

§ 59. Do składowania opakowań drewnianych w magazynach stosuje się odpowiednio przepisy § 50 i 54.

§ 60. 1. Parowozy i ciągniki wjeżdżające na plac składowy drewna i opakowań drewnianych powinny być zaopatrzone w urządzenia zabezpieczające przed iskrzeniem. Parowozy mogą wjeżdżać i poruszać się na placu składowym tylko z zamkniętymi paleniskami.

2. Przy bramach wjazdowych na teren placu składowego drewna i opakowań drewnianych oraz na placu składowym powinny być umieszczone tablice z napisami o zakazie palenia tytoniu i używania otwartego ognia.

§ 61. Składowiska drewna oraz składowiska i magazyny opakowań drewnianych powinny być wyposażone w hydranty pożarowe i sprzęt przeciwpożarowy stosownie do stopnia zagrożenia pożarowego.

§ 62. Place składowe drewna i opakowań drewnianych powinny być objęte przez użytkowników tych placów stałym nadzorem w zakresie ochrony przeciwpożarowej.

Rozdział 10.

Składowanie kontenerów.

§ 63. 1. Składowanie kontenerów powinno się odbywać tylko na terenie baz kontenerowych albo na wydzielonych placach składowych.

2. Bazy kontenerowe i place składowe kontenerów powinny być zaopatrzone w hydranty pożarowe, sprzęt i urządzenia przeciwpożarowe według obowiązujących norm oraz w środki bezpośredniej łączności z portową strażą pożarną.

§ 64. 1. Bazy kontenerowe i place składowe kontenerów powinny być podzielone na kwatery. Długość kwatery nie może przekraczać 100 m, a szerokość — czterokrotnej szerokości kontenerów składowanych w danej kwaterze.

2. Dopuszczalne spiętrzenie kontenerów może wynosić naj-

wyżej 5 warstw, z wyjątkiem kontenerów z ładunkiem materiałów łatwo zapalnych i kontenerów chłodniczych (klimatyzowanych), które mogą być spiętrzone do wysokości 3 warstw.

3. Spiętrzanie kontenerów z ładunkiem materiałów niebezpiecznych klasy I i materiałów szczególnie niebezpiecznych innych klas jest niedozwolone.

4. Między kwaterami i wokół placów składowych kontenerów powinny być wytyczone drogi pożarowe o szerokości co najmniej 6 m, o utwardzonej nawierzchni.

§ 65. 1. Kontenery chłodnicze (klimatyzowane) z silnikami spalinowymi oraz kontenery z ładunkiem materiałów niebezpiecznych i wybuchowych powinny być składowane w wydzielonych na ten cel kwaterach.

2. Uzupełnianie paliwa w zbiornikach kontenerów chłodniczych (klimatyzowanych) może odbywać się wyłącznie z autocysterny.

§ 66. Naprawy kontenerów mogą odbywać się wyłącznie w miejscach do tego celu przeznaczonych.

§ 67. Bazy kontenerowe i place składowe kontenerów powinny być zaopatrzone w napisy w językach polskim i angielskim o zakazie palenia tytoniu i używania otwartego ognia.

Rozdział 11.

Przepis końcowy.

§ 68. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1981 r.

Minister Handlu Zagranicznego i Gospodarki Morskiej: **R. Karski**

17

UCHWAŁA Nr 253/81 RADY MINISTRÓW

z dnia 7 grudnia 1981 r.

w sprawie żywienia osób biorących udział w działaniach jednostek straży pożarnych w czasie akcji ratowniczych

W celu utrzymania w pełnej sprawności fizycznej osób biorących udział w długotrwałych akcjach ratowniczych Rada Ministrów uchwala, co następuje:

§ 1. 1. Osoby biorące udział w działaniach jednostek straży pożarnych w czasie akcji ratowniczych otrzymują bezpłatne wyżywienie, jeżeli czas pozostawania w akcji trwa ponad 6 godzin. Wyżywienie jest wydawane wyłącznie w naturze.

2. Wyżywienie, o którym mowa w ust. 1, jest wydawane według norm określonych w przepisach zarządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych w sprawie żywienia funkcjonariuszy pożarnictwa, kandydatów na funkcjonariuszy pożarnictwa, członków ochotniczych i obowiązkowych straży pożarnych oraz osób powołanych na szkolenie do straży pożarnych.

3. W zamian za wyżywienie, w którym mowa w ust. 1, nie przysługuje ekwiwalent pieniężny.

§ 2. 1. Wyżywienie, o którym mowa w § 1, zapewnia oraz pokrywa jego koszty właściwy terenowy organ administracji państwowej stopnia wojewódzkiego, a dostarcza osobom określonym w § 1 jednostka straży pożarnej organizująca akcję ratowniczą.

2. W czasie akcji ratowniczych przy gaszeniu pożarów lasów państwowych koszty wyżywienia pokrywa właściwa jednostka organizacyjna lasów państwowych.

3. W czasie akcji ratowniczo-gaśniczych obiektów kolejowych oraz usuwania skutków awarii i wypadków kolejowych koszty wyżywienia pokrywa przedsiębiorstwo „Polskie Koleje Państwowe".

§ 3. Traci moc uchwała nr 112/70 Rady Ministrów z dnia 27 lipca 1970 r. w sprawie żywienia członków oddziałów straży pożarnych w czasie akcji ratowniczych.

§ 4. Uchwała wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1982 r.

Prezes Rady Ministrów: gen. armii **Wojciech Jaruzelski**

18

ZARZĄDZENIE Nr 40/81 MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

z dnia 6 października 1981 r.

w sprawie norm umundurowania, odzieży specjalnej i wyekwipowania osobistego dla funkcjonariuszy pożarnictwa oraz słuchaczy ośrodków szkolenia pożarniczego, a także wysokości i zasad wypłacania równoważnika pieniężnego w zamian za umundurowanie

Na podstawie art. 16 ust. 2 dekretu z dnia 27 grudnia 1974 r. o służbie funkcjonariuszy pożarnictwa (Dz. U. Nr 50, poz. 321 i z 1975 r. Nr 20, poz. 106) oraz art. 26 pkt 2 ustawy z dnia 12 czerwca 1975 r. o ochronie przeciwpożarowej (Dz. U. Nr 20, poz. 106) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Funkcjonariusze pożarnictwa, zwani dalej „funkcjonariuszami", otrzymują bezpłatne umundurowanie zgodnie z tabelą należności stanowiącą załącznik nr 1 do zarządzenia.

2. Rodzaje i gatunki materiałów, z których wykonane są poszczególne przedmioty umundurowania dla funkcjonariuszy, określa załącznik nr 2 do zarządzenia.

§ 2. Funkcjonariuszom umundurowanie wydaje się dwa razy w roku w miesiącach:

1) kwietniu — przedmioty, których należność powstaje do miesiąca września bieżącego roku,
2) październiku — przedmioty, których należność powstaje do miesiąca marca następnego roku włącznie.

§ 3. 1. Za zgodą kierownika jednostki ochrony przeciwpożarowej funkcjonariusze mogą otrzymać zamiast odpowiedniego przedmiotu umundurowania materiał (tkaninę) zasadniczy w metrażu oraz równoważnik pieniężny na uszycie i na dodatki krawieckie.

2. Normy materiałów (tkanin) wydawanych w zamian przedmiotów gotowych określa załącznik nr 3 do zarządzenia.

3. Wysokość równoważnika pieniężnego na uszycie poszczególnych przedmiotów umundurowania i dodatki krawieckie oraz na poprawki krawieckie dla funkcjonariuszy, którym wydano przedmioty umundurowania w gotowej konfekcji wymagające poprawek, określa załącznik nr 4 do zarządzenia.

4. Funkcjonariuszom wypłaca się, w terminach określonych w § 2, ryczałt pieniężny w łącznej wysokości 310 zł na dwukrotne pranie chemiczne w ciągu jednego roku umundurowania służbowego (letniego i zimowego). W razie zabrudzenia umundurowania w czasie akcji ratowniczej zwraca się równowartość za jego chemiczne pranie — po przedstawieniu rachunku z pralni.

§ 4. 1. Funkcjonariusze, którzy do dnia rozwiązania stosunku służbowego nie otrzymali przysługujących im w naturze przedmiotów mundurowych, do których nabyli uprawnienie — otrzymują równoważnik pieniężny za te przedmioty, obliczany za czas od miesiąca powstania uprawnienia do miesiąca, w którym nastąpiło rozwiązanie stosunku służbowego włącznie.

2. Funkcjonariuszom, którym wydano przedmioty umundurowania w terminie późniejszym od nabycia uprawnienia, wypłaca się równoważnik pieniężny, jaki przypada za czas od miesiąca powstania uprawnienia do miesiąca, w którym przedmiot został wydany.

3. Funkcjonariusze, którzy posiadają odpowiednie przedmioty umundurowania w dobrym stanie i wymiana tych przedmiotów nie jest w danym roku potrzebna, mogą otrzymać za te przedmioty równoważnik pieniężny obliczany za czas od miesiąca powstania uprawnienia do końca roku kalendarzowego. Zezwolenie na wypłatę tego równoważnika wydaje kierownik jednostki ochrony przeciwpożarowej.

4. Funkcjonariusze — kobiety, mogą otrzymać równoważnik pieniężny w zamian wszystkich należnych im przedmiotów umundurowania.

5. Wysokość stawek równoważnika pieniężnego w zamian za umundurowanie określa załącznik nr 5 do zarządzenia.

§ 5. 1. Funkcjonariuszom, o których mowa w § 3, przysługuje wyrównanie stanowiące różnicę między ceną za uszycie i dodatki krawieckie, obowiązującą w zakładach Przedsiębiorstwa Gastronomiczno-Handlowego ,,Konsumy", Wojskowej Centrali Handlowej lub innych uspołecznionych zakładach a równoważnikiem pieniężnym na uszycie i dodatki krawieckie określonym w załączniku nr 4 do zarządzenia. Wyrównanie za uszycie przedmiotu w innym uspołecznionym zakładzie nie może być wyższe od przysługującego za wykonanie przedmiotu w zakładach Przedsiębiorstwa Gastronomiczno-Handlowego ,,Konsumy" lub Wojskowej Centrali Handlowej.

2. Wypłaty wyrównania dokonuje się po przedłożeniu zapłaconego rachunku za wykonanie przedmiotu mundurowego oraz za wykonanie dystynkcji stopni służbowych.

§ 6. Funkcjonariusze zwolnieni ze służby, w przypadkach określonych w art. 32 ust. 1 pkt 2, 4, 5 i 6 oraz ust. 2 pkt 3, 5 i 6 dekretu z dnia 27 grudnia 1974 r. o służbie funkcjonariuszy pożarnictwa (Dz. U. z 1974 r. Nr 50, poz. 321 i z 1975 r. Nr 20, poz. 106), obowiązani są uiścić kwotę odpowiadającą wartości posiadanego umundurowania obliczoną za czas od dnia rozwiązania stosunku służbowego do końca okresu używalności.

§ 7. 1. Odzież specjalną i wyekwipowanie osobiste otrzymują funkcjonariusze obowiązani do pełnienia służby w tej odzieży i wyekwipowaniu, a w szczególności którzy:

1) pełnią służbę w systemie zmianowym i biorą udział w akcjach ratowniczych oraz ćwiczeniach,
2) zostali powołani lub wyznaczeni do pełnienia służby w zakresie operacyjno-technicznym polegającej na udziale w akcjach ratowniczych, przeprowadzaniu ćwiczeń oraz inspekcji gotowości alarmowej i technicznej jednostek ochrony przeciwpożarowej.

2. Funkcjonariusze, o których mowa w ust. 1, otrzymują bezpłatnie odzież specjalną i wyekwipowanie osobiste z dniem mianowania na stanowisko służbowe albo z dniem powołania lub wyznaczenia do pełnienia służby w zakresie operacyjno-technicznym.

3. Normy należności odzieży specjalnej i wyekwipowania osobistego określa załącznik nr 6 do zarządzenia.

§ 8. 1. Odzież specjalna i wyekwipowanie osobiste wydawane są funkcjonariuszom do użytkowania według tabeli należności, z obowiązkiem zwrotu po upływie okresu używalności lub w razie zwolnienia ze służby przed upływem tego okresu, najpóźniej w ostatnim dniu służby.

2. Jeżeli po upływie okresu używalności przedmioty odzieży specjalnej i wyekwipowania osobistego nadają się do użytku, funkcjonariusze mogą je użytkować do czasu utraty wartości użytkowej tych przedmiotów.

3. W przypadku określonym w ust. 2, funkcjonariuszowi przysługuje równoważnik pieniężny za każdy miesiąc użytkowania przedmiotów. Równoważnik pieniężny oblicza się według cen detalicznych obowiązujących w dniu wydania przedmiotów.

4. Funkcjonariuszom mogą być wydane przedmioty odzieży specjalnej i wyekwipowania osobistego już uprzednio użytkowane, a posiadające wartość użytkową. Przedmioty te powinny być czyste i zdezynfekowane. Przy ustalaniu okresu używalności tych przedmiotów uwzględnia się okres dotychczasowego ich użytkowania. W tym przypadku ma zastosowanie postanowienie ust. 3.

§ 9. 1. Przedmioty wyekwipowania osobistego wymienione w poz. 9 i 18—24 tabeli stanowiącej załącznik nr 6 do zarządzenia po upływie okresów używalności przechodzą na własność funkcjonariusza.

2. W przypadku zwolnienia funkcjonariusza ze służby przed upływem okresu używalności przedmiotów, o których mowa w ust. 1, przechodzą one na własność funkcjonariusza za zwrotem kwoty odpowiadającej ich wartości obliczanej za czas od dnia zwolnienia ze służby do końca okresu używalności tych przedmiotów.

3. W przypadku odmowy uiszczenia przez funkcjonariusza kwoty, o której mowa w ust. 2, przedmioty te podlegają zwrotowi.

4. Obowiązek zwrotu przedmiotów, o których mowa w ust. 1, nie dotyczy rodzin zmarłych funkcjonariuszy.

5. W przypadku nie wydania przedmiotów wymienionych w poz. 9 i 18—24 tabeli stanowiącej załącznik nr 6 do zarządzenia należy wypłacić funkcjonariuszowi ekwiwalent pieniężny.

§ 10. 1. Funkcjonariuszom w okresie choroby, urlop bezpłatnego, ćwiczeń wojskowych lub oddelegowania do prac społecznych, nie związanych z ochroną przeciwpożarową, trwających ponad trzy miesiące nie przysługuje odzież specjalna i wyekwipowanie osobiste.

2. W przypadkach, o których mowa w ust. 1, okresy używalności odzieży specjalnej i wyekwipowania osobistego przedłuża się o okres niewykonywania obowiązków służbowych.

§ 11. 1. Funkcjonariusze, którym przydzielona została odzież specjalna i wyekwipowanie osobiste obowiązani są użytkować je zgodnie z przeznaczeniem, w sposób nie powodujący przedwczesnego ich zużycia lub zniszczenia oraz odpowiedzialni są za ich należytą konserwację i zabezpieczenie przed utratą i zniszczeniem.

2. Odzież specjalna i wyekwipowanie osobiste może być użytkowane tylko w czasie wykonywania zadań służbowych.

§ 12. 1. W razie utraty, zniszczenia bądź przedwczesnego zużycia umundurowania, odzieży specjalnej lub wyekwipowania osobistego w czasie wykonywania obowiązków służbowych funkcjonariusze otrzymują nowe przedmioty bezpłatnie, o ile utrata, zniszczenie lub przedwczesne zużycie nastąpiły bez winy funkcjonariusza.

2. W przypadku, gdy utrata, zniszczenie lub przedwczesne zużycie odzieży specjalnej i wyekwipowania osobistego nastąpiło z winy funkcjonariusza, funkcjonariusz obowiązany jest zwrócić kwotę odpowiadającą wartości przedmiotu przypadającej za czas jaki pozostał do upływu okresu używalności, nie mniej niż 20%.

§ 13. 1. Pranie i naprawa odzieży specjalnej i wyekwipowania osobistego, należy do obowiązków zakładu pracy.

2. W przypadku braku możliwości zapewnienia prania i naprawy odzieży specjalnej i wyekwipowania osobistego przez zakład pracy, funkcjonariusze otrzymują ryczałt na wykonanie tych czynności we własnym zakresie. Ryczałt ustala się w wysokości 60 zł na kwartał.

3. Pranie przedmiotów wyekwipowania osobistego wymienionych w poz. 9 i 18—24 tabeli stanowiącej załącznik nr 6 do zarządzenia należy do obowiązków funkcjonariusza.

§ 14. 1. Gospodarkę odzieżą specjalną i wyekwipowaniem osobistym prowadzi jednostka, w której funkcjonariusz pełni służbę.

2. Ewidencję przedmiotów użytkowanych przez funkcjonariuszy prowadzi się na kartach mundurowych wyposażenia specjalnego.

3. Przedmioty wyekwipowania osobistego przechodzące na własność funkcjonariusza skreśla się z ewidencji po upływie okresu używalności, pozostałe przedmioty skreśla się z ewidencji po stwierdzeniu utraty ich wartości użytkowej.

4. W razie przeniesienia służbowego funkcjonariusza do innej jednostki ochrony przeciwpożarowej przedmioty umundurowania, odzieży specjalnej i wyekwipowania osobistego, których okres używalności jeszcze nie upłynął, należy przekazać nieodpłatnie tej jednostce wraz z kartą mundurową, w celu dalszego ich użytkowania.

§ 15. 1. Słuchacze ośrodków szkolenia pożarniczego na czas trwania szkolenia otrzymują bezpłatnie odzież specjalną i wyekwipowanie osobiste.

2. Przepisy § 8 ust. 4, § 12 i 13 ust. 3, § 14 stosuje się odpowiednio.

Tracą moc:

§ 16. Tracą moc:

1) zarządzenie nr 83/75 Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 31 grudnia 1975 r. w sprawie norm umundurowania, odzieży specjalnej i wyekwipowania osobistego dla funkcjonariuszy pożarnictwa, zmienione zarządzeniem nr 34/77 Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 4 października 1977 r. oraz zarządzeniem nr 46 Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 27 grudnia 1979 r.,
2) zarządzenie nr 15/79 Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 22 marca 1979 r. w sprawie wysokości i zasad wypłacania funkcjonariuszom pożarnictwa równoważnika pieniężnego w zamian za umundurowanie.

§ 17. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem podpisania z mocą od dnia 1 czerwca 1981 r.

W porozumieniu:

Minister Finansów:
M. Krzak

Minister:
wz. **B. Stachura**
Podsekretarz Stanu

Minister Pracy, Płac
i Spraw Socjalnych:
wz. **H. Białczyński**

Załącznik Nr 1
do Zarządzenia Nr 40/81
Ministra Spraw Wewnętrznych
z dnia 6 października 1981 r.

PRZEDMIOTY UMUNDUROWANIA DLA FUNKCJONARIUSZY POŻARNICTWA

Lp.	Nazwa przedmiotu	Jedn. miar	Ilość	Okres używal. w latach	Uwagi
1	2	3	4		6
	I. UMUNDUROWANIE				
1.	Czapka zimowa gabardynowa	szt.	1	3	
2.	Czapka letnia tropikowa	,,	1	3	
3.	Płaszcz sukienny zimowy	,,	1	4	
4.	Płaszcz z podpinką letni	,,	1	4	
5.	Mundur wyjściowy gabardyn.	kpl.	1	3	dla kobiet kurtka i spódnica
6.	Mundur wyjściowy tropikowy	,,	1	3	,,
7.	Mundur służbowy gabardynowy	,,	1	3	,,
8.	Wiatrówka letnia	szt.	1	3	
9.	Spodnie letnie tropikowe	,,	1	3	dla kobiet spódnica
10.	Peleryna przeciwdeszczowa	,,	1	5	
11.	Krawat	,,	2	3	
12.	Szalik wełniany zimowy	,,	1	3	

1	2	3	4	5	6
13.	Szalik letni	szt.	1	3	
14.	Sweter	,,	1	4	
15.	Rękawiczki skórzane zimowe	par	1	4	
16.	Rękawiczki skórzane letnie	,,	1	4	
17.	Nauszniki	szt.	1	4	
	II. BIELIZNA				
18.	Koszula wyjściowa biała	,,	2	2	
19.	Koszula służbowa niebieska	,,	2	2	
20.	Podkoszulka zimowa	,,	2	2	dla kobiet damska
21.	Podkoszulka letnia	,,	2	2	,,
22.	Kalesony zimowe	,,	2	2	dla kobiet reformy
23.	Kalesony letnie	,,	2	2	,,
24.	Skarpetki zimowe	par	2	1	dla kobiet rajstopy
25.	Skarpetki letnie	,,	2	1	dla kobiet pończochy
26.	Spinki do mankietów	,,	2	2	
	III. OBUWIE				
27.	Trzewiki botki zimowe	par	1	3	dla kobiet botki damskie
28.	Półbuty służbowe	,,	2	3	dla kobiet półbuty damskie
29.	Półbuty wyjściowe	,,	1	3	,,
	IV. OPORZĄDZENIE				
30.	Sznur galowy	kpl.	1	7	
31.	Pasek do spodni	szt.	1	7	
32.	Teczka służbowa (skórzana)	szt.	1	7	dla oficerów, chorążych
33.	Raportówka (skórzana)	szt.	1	7	
34.	Oznaki stopni służbowych	kpl.			
35.	Neseser (walizka)	szt.	1		dla oficerów i chorążych jednorazowo

Załącznik Nr 2
do zarządzenia Nr 40/81
Ministra Spraw Wewnętrznych
z dnia 6 października 1981 r.

PRZEDMIOTY MUNDUROWE DLA FUNKCJONARIUSZY POWINNY BYĆ WYKONANE Z NASTĘPUJĄCYCH RODZAJÓW MATERIAŁÓW

Lp.	Nazwa przedmiotu	Rodzaj materiału
1.	Czapka zimowa	Gabardyna
2.	Czapka letnia	Tropik
3.	Płaszcz zimowy	Sukno 80%
4.	Płaszcz letni	Tkanina „Cezar"
5.	Peleryna nieprzemakalna	Drelich impregnowany
6.	Kurtka i spodnie zimowe	Gabardyna
7.	Kurtka i spodnie letnie	Tropik
8.	Sweter	Wełniany
9.	Krawat	Poliester
10.	Szalik zimowy	Wełniany
11.	Szalik letni	Jedwab sztuczny
12.	Rękawiczki zimowe	Skórzane ocieplane dzianiną
13.	Rękawiczki letnie	Skórzane
14.	Koszula	Elano-bawełna
15.	Kalesony zimowe	Bawełniane
16.	Kalesony letnie	Bawełniane
17.	Skarpetki zimowe	Wełniano-elastilowe
18.	Skarpetki letnie	Bawełna-elastil
19.	Półbuty służbowe	Skórzane bukatowe na gum. spod.
20.	Półbuty wyjściowe	Skórzane bukatowe na spod. z tworz.
21.	Trzewiki — botki	Skórzane bukatowe ocieplane na spodach gumowych
22.	Emblemat i dystynkcje służbowe	Haftowane bajorkiem dla oficerów, chorążych i starszych podoficerów; dla podoficerów do stopnia st. kaprala i strażaków taśma i orzełek metalowy

Załącznik Nr 3
do zarządzenia Nr 40/81
Ministra Spraw Wewnętrznych
z dnia 6 października 1981 r.

NORMY MATERIAŁÓW NA WYDANIE METRAŻU W ZAMIAN PRZEDMIOTÓW SKONFEKCJONOWANYCH

1. Na płaszcz sukienny (według rozmiarów)

Grupa	Obwód klatki piersiowej w cm	Wzrost w cm	Ilość sukna płaszczowego (przy szerokości tkaniny 1,42 m)
1	2	3	4
a)	88	160	2,55
	88	165	
	92	160	
	92	165	
b)	88	170	2,65
	92	170	
	96	160	
c)	92	175	2,75
	96	165	
	96	170	
	100	165	
d)	96	175	2,85
	100	170	
	100	175	
	104	165	
	104	170	
e)	96	180	2,95
	100	180	
	104	175	
	103	165	
f)	96	185	3,00
	100	185	
	104	180	
	108	170	
g)	104	185	3,10
	108	175	
	112	170	
	116	170	
h)	104	190	3,20
	108	180	
	108	185	
	112	175	
	112	180	
	116	175	
i)	108	190	3,30
	112	185	
	116	180	
j)	112	190	3,40
	116	185	
	120 i wyżej	180 i wyżej	

2. Na kurtkę i spodnie (spódnicę) z tkaniny gabardynowej i tropikowej (według rozmiarów)

Grupa	Obwód klatki piersiowej w cm	Wzrost w cm	Ilość tkaniny zasadniczej w m (przy szerokości 1,42 m)		
			na kurtkę	na spodnie	na spódnicę
1	2	3	4	5	6
a)	88	160	1,55	1,10	Na wzrost do 170 cm — 0,80 m, powyżej 170 cm — 0,90 m
	88	165			
	92	160			
	92	165			
	96	160			
b)	88	170	1,60	1,15	
	92	170			
	96	165			
c)	92	175	1,65	1,20	
	96	170			
	100	160			
	100	165			
d)	96	175	1,70	1,20	
	100	170			
h)	96	185	1,85	1,30	Na wzrost do 170 cm — 0,80 m, powyżej 170 cm — 0,90 m
	100	185			
	104	180			
	108	170			
i)	104	185	1,90	1,35	
	108	175			
	112	170			
	116	170			
j)	104	190	1,95	1,40	
	108	180			
	108	185			
	112	175			
	112	180			
	116	175			

1	2	3	4	5	6	1	2	3	4	5	6
e)	100	175	1,75	1,25	Na wzrost do 170 cm — 0,80 m, powyżej 170 cm — 90 m	k)	108	190	2,05	1,45	Na wzrost do 170 cm — 0,80 m, powyżej 170 cm — 0,90 m
	104	165					112	185			
	108	170					116	180			
f)	96	180	1,80	1,25		l)	112	190	2,10	1,50	
g)	100	180	1,80	1,30		ł)	116	185	2,15	1,55	
	104	175					120	180			
	108	165					i wyżej	i wyżej			

Uwagi:
1. W przypadku gdy obwód klatki piersiowej użytkownika przekracza co najmniej o 2 cm rozmiar podany w danej grupie — materiał wydaje się według należności przewidzianych dla najbliższej większej grupy rozmiarów.
2. W przypadku gdy wzrost użytkownika jest ponad 2 cm większy od rozmiaru podanego w danej grupie — materiał wydaje się według należności dla najbliższej wyższej grupy rozmiarów.
3. W przypadku gdy obwód użytkownika w pasie jest większy od obwodu klatki piersiowej — za podstawę przyjmuje się obwód w pasie z zastosowaniem pkt. 1.

Załacznik Nr 4
do zarządzenia Nr 40/81
Ministra Spraw Wewnętrznych
z dnia 6 października 1981 r.

STAWKI RÓWNOWAŻNIKA PIENIĘŻNEGO

1. na uszycie:

Lp.	Przedmiot	Wysokość równoważnika w złotych
1.	Kurtka (gabardynowa, tropikowa)	1000,—
2.	Spodnie długie (gabardynowe, tropikowe)	300,—
3.	Spódnica (gabardynowa, tropikowa)	250,—
4.	Płaszcz zimowy	1200,—

2. na dodatki krawieckie:

Lp.	Przedmiot	Wysokość równoważnika w złotych
1.	Do kurtki (gabardynowej, tropikowej)	272,—
2.	Do spodni długich, spódnicy (gabardynowych, tropikowych)	79,—
3.	Do płaszcza zimowego	525,—

3. na poprawki krawieckie:

Lp.	Przedmiot	Wysokość równoważnika w złotych	
		w Warszawie	w pozostałych miejscowościach
1.	Poprawki kurtki gabardynowej i letniej oraz płaszcza sukiennego		
	a) dopasowanie w pasie albo skrócenie lub przedłużenie rękawów	300,—	200,—
	b) dopasowanie w pasie z wypruciem rękawów	400,—	300,—
2.	Poprawki spodni	150,—	120,—

Uwaga:
równoważnik na poprawki krawieckie wypłaca się na wniosek służby zaopatrującej i tylko na jedną poprawkę do jednego przedmiotu.

Załącznik Nr 5
do zarządzenia Nr 40/81
Ministra Spraw Wewnętrznych
z dnia 6 października 1981 r.

WYSOKOŚĆ STAWEK RÓWNOWAŻNIKA PIENIĘŻNEGO W ZAMIAN ZA UMUNDUROWANIE

1. dla mężczyzn:

Lp.	Przedmiot	Jedn. miary	Ilość	Okres używalności w latach	Wysokość równoważnika pieniężnego		
					Cena jedn.	Rocznie	Miesięcznie
1.	Czapka zimowa gabard.	szt.	1	3	192,—	64,—	5,33
2.	Czapka letnia tropikowa	,,	1	3	156,—	52,—	4,33
3.	Płaszcz sukienny zimowy	,,	1	4	1424,—	356,—	29,66
4.	Płaszcz z podpinką let.	,,	1	4	1380,—	345,—	28,75
5.	Mundur wyjść. gabardynowy	kpl.	1	3	2314,—	771,33	64,28
6.	Mundur wyjść. tropikowy	,,	1	3	1691,—	564,66	47,06
7.	Mundur służbowy gabardynowy	,,	1	3	2314,—	771,33	64,28
8.	Wiatrówka letnia	szt.	1	3	796,—	265,33	22,11
9.	Spodnie letnie tropik.	szt.	1	3	745,—	248,33	20,69
10.	Peleryna p/deszczowa	,,	1	5	1250,—	250,—	20,83
11.	Krawat	,,	2	3	35,—	23,33	1,96
12.	Szalik wełniany zimowy	,,	1	3	82,—	27,33	2,28
13.	Szalik letni	,,	1	3	52,—	17,33	1,44
14.	Sweter	,,	1	4	635,—	158,75	13,22
15.	Rękawiczki skórzane zimowe	par	1	4	264,—	66,—	5,50
16.	Rękawiczki skórzane letnie	,,	1	4	220,—	55,—	4,58
17.	Nauszniki	szt.	1	4	50,—	12,50	1,04
18.	Trzewiki-botki zimowe	par	1	3	318,—	106,—	8,83
19.	Półbuty służbowe	,,	2	3	264,—	176,—	14,66
20.	Półbuty wyjściowe	,,	1	3	362,—	120,66	10,06
21.	Koszula wyjściowa biała	szt.	2	2	230,—	230,—	19,16
22.	Koszula służbowa nieb.	,,	2	2	209,—	209,—	17,41
23.	Podkoszulka zimowa	,,	2	2	60,—	60,—	5,00
24.	Podkoszulka letnia	,,	2	2	45,—	45,—	3,75
25.	Kalesony zimowe	,,	2	2	80,—	80,—	6,67
26.	Kalesony letnie	,,	2	2	53,—	53,—	4,42
27.	Skarpetki zimowe	par	2	1	61,—	122,—	10,17
28.	Skarpetki letnie	,,	2	1	29,—	58,—	4,83
29.	Spinki do mankietów	,,	2	2	35,—	35,—	2,92
30.	Sznur galowy	szt.	1	7	110,—	15,71	1,31
31.	Pasek do spodni	,,	1	7	54,—	7,71	0,64
32.	Teczka służbowa skórzana	,,	1	7	550,—	78,57	6,54
33.	Raportówka skórzana	,,	1	7	580,—	82,85	6,90
34.	Oznaki stopni oficera	kpl.	1	1	60,—	60,—	5,00
35.	Oznaki stop. strażaka i podoficera	,,	1	1	30,—	30,—	2,50
	Razem					5616,72	468,05

2. dla kobiet:

Lp.	Przedmiot	Jedn. miary	Ilość	Okres używalności w latach	Wysokość równoważnika pieniężnego		
					Cena jedn.	Rocznie	Miesięcznie
1	2	3	4	5	6	7	8
1.	Czapka zimowa gabardynowa	szt.	1	3	192,—	64,—	9,33
2.	Czapka letnia tropik.	,,	1	3	156,—	52,—	4,33
3.	Płaszcz sukienny zimowy	,,	1	4	1424,—	356,—	29,66
4.	Płaszcz z podpinką let.	,,	1	4	1380,—	345,—	28,75
5.	Mundur wyjść. gabard.	kpl.	1	3	2314,—	771,33	64,28
6.	Mundur wyjść. tropik.	,,	1	3	1691,—	563,66	46,97
7.	Mundur służb. gabard.	,,	1	3	2314,—	771,33	64,28
8.	Wiatrówka letnia	szt.	1	3	796,—	265,33	22,11
9.	Peleryna p/deszczowa	,,	1	5	1250,—	250,—	20,83
10.	Spódnica letnia tropik	,,	1	3	582,—	194,—	16,16
11.	Krawat	,,	2	3	35,—	23,33	1,96

1	2	3	4	5	6	7	8
12.	Szalik wełniany zimowy	,,	1	3	82,—	27,33	2,25
13.	Szalik letni	,,	1	3	52,—	17,33	1,44
14.	Sweter	,,	1	4	635,—	158,75	13,22
15.	Rękawiczki skórzane zimowe	par	1	4	264,—	66,—	5,50
16.	Rękawiczki skórzane letnie	,,	1	4	220,—	55,—	4,50
17.	Trzewiki-botki zimowe	,,	1	3	318,—	106,—	8,83
18.	Półbuty służbowe	,,	2	3	264,—	176,—	14,66
19.	Półbuty wyjściowe	,,	1	3	362,—	120,66	10,06
20.	Koszula wyjściowa biała	szt.	2	2	230,—	230,—	19,16
21.	Koszula służb. nieb.	,,	2	2	209,—	209,—	17,41
22.	Podkoszulka zimowa	,,	2	2	60,—	60,—	5,—
23.	Podkoszulka letnia	,,	2	2	45,—	45,—	3,75
24.	Reformy zimowe	,,	2	2	95,—	95,—	7,91
25.	Reformy letnie	,,	2	2	74,—	74,—	6,16
26.	Rajstopy	par	2	1	90,—	180,—	15,—
27.	Pończochy letnie	,,	2	1	30,—	60,—	6,—
28.	Spinki do mankietów	,,	2	2	35,—	35,—	2,92
29.	Sznur galowy	szt.	1	7	110,—	15,71	1,31
30.	Teczka służbowa skórz.	,,	1	7	550,—	78,57	6,54
31.	Raportówka skórzana	,,	1	7	580,—	82,85	6,90
32.	Oznaki stopnia oficera	kpl.	1	1	60,—	60,—	5,—
33.	Oznaki stopnia strażaka i podoficera	,,	1	1	30,—	30,—	2,50
	Razem					5638,18	469,84

Załącznik Nr 6
do zarządzenia Nr 40/81
Ministra Spraw Wewnętrznych
z dnia 6 października 1981 r.

TABELA WYPOSAŻENIA SPECJALNEGO I WYEKWIPOWANIA OSOBISTEGO FUNKCJONARIUSZY POŻARNICTWA I SŁUCHACZY OŚRODKÓW SZKOLENIA POŻARNICZEGO

Lp.	Nazwa przedmiotu	Jedn. miary	Ilość	Okres używal. w miesiącach dla systemów pełnienia służby		Uwagi
				codzienny i stanowiska kierowania	zmianowy i ośr. szkol. pożarniczego	
	ODZIEŻ SPECJALNA					
1.	Czapka letnia	szt.	1	72	48	
2.	Czapka zimowa	,,	1	72	48	
3.	Hełm pożarniczy z osłoną ognioochronną na twarz		1	do zużycia	do zużycia	
4.	Kurtka zimowa z ociepl.	,,	1	72	48	
5.	Kurtka	,,	2	60	36	
6.	Spodnie	,,	2	60	36	
7.	Podpinka pod kurtkę	,,	1	60	36	
8.	Podpinka pod spodnie	,,	1	60	36	
9.	Kalesony dziane	,,	2	24	24	
10.	Kurtka 3/4 przeciwdeszczowa z kapturem	,,	1	72	48	
11.	Rękawice 5-palcowe wzmocnione skórą	par	1	do zużyc.	do zużyc.	
12.	Trzewiki z podwyższoną cholewką (skutery)	,,	2	48	24	
13.	Pas główny	szt.	1	72	48	
14.	Pas bojowy	,,	1	do zużyc.	do zużyc.	
15.	Bluza bawełniana	,,	1	—	12	tylko funk.
16.	Spodnie bawełniane	,,	1	—	12	,,
17.	Piżama 2-częściowa	kpl.	2	36	—	tylko dla słuchaczy ośr. szkol. pożarniczego
18.	Pantofle gimnastyczne (tenisówki)	par	1	12		,,
19.	Skarpety	par	1	jednorazowo na czas trwania kursu		

1	2	3	4	5	6	7
	WYEKWIPOWANIE OSOBISTE					
20.	Dresy sportowe	kpl.	1	24	24	
21.	Spodenki gimnastyczne	szt.	2	24	24	
22.	Koszulka gimnastyczna	szt.	2	24	24	
23.	Koszulka dziana z rękawami (półgolf) pod ubranie ochronne polowe	szt.	2	24	24	
24.	Trampki	par.	1	24	24	tylko dla funkc.
25.	Kask ochronny motocykl.	szt.	1	do zużyc.	do zużyc.	Tylko dla prow. motocykle
26.	Rękawice skórzane 5 pal. z mankietem ocieplanym	par	1	24	24	,,
27.	Okulary ochronne z dużym zasięgiem widoczności	szt.	1	do zużyc.	do zużyc.	,,
28.	Rękawice skórzane 5 palc. ocieplane	par	1	24	24	Tylko dla kierowców wozów bojow. i obsługi motopom.
29.	Okulary p/słoneczne	szt.	1	do zużyc.	do zużyc.	,,
30.	Buty filcowe	par	1	48	48	W razie potrzeby dla kierowców
31.	Rękawiczki dziane	par	1	36	24	
32.	Szalik zimowy	szt.	1	48	36	
33.	Kominiarka dziana	szt.	1	48	36	
34.	Skarpety wełniane	par	1	12	12	
35.	Torba z wyposażeniem — maska aparatu izolującego — latarki — gwizdek — opatrunek osobisty	kpl.	1	do zużyc.	do zużyc.	
	ŚRODKI I SPRZĘT HIGIENY					
36.	Ręcznik	szt.	2	12	12	
37.	Mydło toaletowe	g	100	1	1	
38.	Mydło powszechne	g	100	1	1	
39.	Pasta do rąk	tub.	1	—	3	Tylko dla funkc.
40.	Pasta do obuwia	g	20/80	1	1	
41.	Mazak do pasty	szt.	1	—	do zużyc.	
42.	Szczotka do butów	szt.	1	—	,,	
43.	Szczotka do ubrania	szt.	1	—	,,	
	Odzież dyżurna w oddziale straży na 10 osób na zmianie					
44.	Peleryna p/deszczowa	szt.	2	—	48	Na każdy stan powyżej 10 osób dodatkowo po 1 sztuce
45.	Kożuch 3/4 lub długi	szt.	1	—	84	
46.	Buty gumowe do kolan lub bioder	par	1	—	48	
47.	Buty filcowe	par	1	—	48	
	Wyposażenie sal sypialnych w oddziałach straży pożarnych na 1 łóżko					
48.	Koc wełniany	szt.	2	—	96	
49.	Koperta na koc	szt.	3	—	36	
50.	Prześcieradło	szt.	3	—	36	
51.	Poszewka na poduszkę	szt.	3	—	36	
52.	Poduszka z pierza	szt.	1	—	96	
53.	Materac polowo-koszarowy z podgłówkiem	szt.	1	—	96	
54.	Podkład pod materac	szt.	1	—	84	

Uwaga:

Należności wyposażenia sal sypialnych dotyczą również ośrodków szkolenia pożarniczego.

19

ZARZĄDZENIE MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

z dnia 22 grudnia 1981 r.

zmieniające zarządzenie w sprawie postępowania dyscyplinarnego przeciwko funkcjonariuszom pożarnictwa

(Monitor Polski 1982 r., Nr 2, poz. 5)

Na podstawie art. 27 ust. 5 dekretu z dnia 27 grudnia 1974 r. o służbie funkcjonariuszy pożarnictwa (Dz. U. z 1974 r. Nr 50, poz. 321 i z 1975 r. Nr 20, poz. 106) zarządza się, co następuje:

§ 1. W zarządzeniu Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 6 grudnia 1976 r. w sprawie postępowania dyscyplinarnego przeciwko funkcjonariuszom pożarnictwa (Monitor Polski Nr 44, poz. 219) wprowadza się następujące zmiany:

1) w § 14:
   a) w ust. 1 wyrazy: ,,w ciągu 14 dni od dnia" zastępuje się wyrazami: ,,w ciągu 48 godzin od dnia",
   b) w ust. 3 wyrazy: ,,w ciągu 7 dni od dnia" zastępuje się wyrazami: ,,w ciągu 48 godzin od dnia"
2) w § 18 ust. 2 ostatnie zdanie otrzymuje brzmienie: ,,Wyznaczenie obrońcy powinno nastąpić nie później niż na 48 godzin przed terminem rozprawy",
3) w § 22 wyrazy: ,,co najmniej na 7 dni" zastępuje się wyrazami: ,,w ciągu 48 godzin",
4) w § 36 skreśla się ust. 2,
5) w § 38 ust. 2 wyrazy: ,,w ciągu 14 dni" zastępuje się wyrazami: ,,w ciągu 3 dni",
6) w § 41 ust. 2 wyrazy: ,,w terminie 14 dni" zastępuje się wyrazami: ,,w terminie 3 dni",
7) w § 42 wyrazy: ,,w terminie do 30 dni" zastępuje się wyrazami: ,,w terminie do 14 dni",
8) w § 49 wyrazy: ,,w ciągu 30 dni" zastępuje się wyrazami: ,,w terminie 14 dni",
9) w § 51 wyrazy: ,,w terminie 14 dni" zastępuje się wyrazami: ,,w terminie 3 dni".

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Za zgodność:

Minister:
wz. **B. Stachura**
Podsekretarz Stanu

20

ZARZĄDZENIE MINISTRÓW SPRAW WEWNĘTRZNYCH ORAZ PRACY, PŁAC I SPRAW SOCJALNYCH

z dnia 16 marca 1981 r.

zmieniające zarządzenie w sprawie dodatkowych urlopów wypoczynkowych dla funkcjonariuszy pożarnictwa

(Monitor Polski Nr 9, poz. 74)

Na podstawie art. 15 ust. 2 dekretu z dnia 27 grudnia 1974 r. o służbie funkcjonariuszy pożarnictwa (Dz. U. z 1974 r. Nr 50, poz. 321 i z 1975 r. Nr 20. poz. 106) zarządza się, co następuje:

§ 1. W § 1 zarządzenia Ministrów Spraw Wewnętrznych oraz Pracy, Płac i Spraw Socjalnych z dnia 4 marca 1975 r. w sprawie dodatkowych urlopów wypoczynkowych dla funkcjonariuszy pożarnictwa (Monitor Polski Nr 9, poz. 49) w pkt 2 wyrazy: ,,15 lat" zastępuje się wyrazami: ,,10 lat" a w pkt 3 wyrazy: ,,20 lat" zastępuje się wyrazami: ,,15 lat".

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Pracy, Płac i Spraw Socjalnych:
Janusz Obodowski

Minister Spraw Wewnętrznych:
Mirosław Milewski

21

INSTRUKCJA Nr 3/81 KOMENDANTA GŁÓWNEGO STRAŻY POŻARNYCH

z dnia 23 listopada 1981 r.

w sprawie opracowywania operacyjnych planów obrony przeciwpożarowej zakładów pracy

Na podstawie § 4 ust. 2 zarządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 6 sierpnia 1975 r. w sprawie zasad współdziałania straży pożarnych i sprawowania nad nimi kierownictwa w czasie akcji ratowniczych (Monitor Polski Nr 26, poz. 162) oraz § 2 pkt 4 i 10 oraz § 6 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 3 października 1975 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Komendanta Głównego Straży Pożarnych (Dz. U. Nr 33, poz. 180) ustala się, co następuje:

I. Postanowienia ogólne

§ 1. Komendy rejonowe straży pożarnych dokonują bieżącej analizy stanu zabezpieczenia operacyjnego zakładów pracy i na jej podstawie określają przedsięwzięcia zmierzające do jego poprawy.

§ 2. W celu zapewnienia właściwego alarmowania i dysponowania jednostkami straży pożarnych do akcji ratowniczych oraz zgromadzenia informacji niezbędnych w procesie podejmowania decyzji przez kierującego akcją ratowniczą, opracowywane są dla zakładów pracy operacyjne plany obrony przeciwpożarowej, zwane dalej ,,planami obrony".

§ 3. 1. Komendy rejonowe straży pożarnych typują zakłady pracy, które powinny posiadać plany obrony, określając jednocześnie (w wypadku zakładów posiadających kilka obiektów) obiekty, strefy pożarowe, składy, instalacje technologiczne, dla których należy opracować ,,Charakterystykę obiektu", według zasad określonych w § 9 instrukcji.

2. Obiekty, dla których należy opracować ,,Charakterystykę obiektu" wyznacza się biorąc pod uwagę:
1) zagrożenie pożarowe,
2) zagrożenie życia ludzi,
3) warunki prowadzenia akcji ratowniczej.

3. Wykazy zakładów pracy, które powinny posiadać plany obrony zatwierdza komendant wojewódzki straży pożarnych.

4. Tryb postępowania określony w ust. 1—3 stosuje się także w wypadku realizacji nowej inwestycji lub zmiany przeznaczenia obiektów istniejących, w których nastąpił wzrost zagrożenia pożarowego bądź wzrost zagrożenia życia ludzi, gdy zachodzi potrzeba opracowania planu albo jego uzupełnienia o dodatkową charakterystykę.

5. Planów obrony według niniejszej instrukcji nie opracowuje się dla zakładów pracy, które posiadają plany opracowane na podstawie poprzednio obowiązujących przepisów, pod warunkiem, że zawarte w nich informacje zapewniają realizację celów określonych w § 2. Decyzję w tym zakresie podejmuje komendant rejonowy straży pożarnych.

§ 4. 1. Plany obrony opracowują:

1) zakładowe zawodowe straże pożarne — dla zakładów pracy, w których straże te zostały powołane,
2) komendy rejonowe straży pożarnych lub terenowe zawodowe straże pożarne — dla pozostałych zakładów pracy.

2. Plany obrony dla nowo powstałych zakładów pracy o szczególnym znaczeniu dla gospodarki narodowej i dużym zagrożeniu pożarowym, opracowują komendy rejonowe straży pożarnych przy pomocy zespołu powołanego przez komendanta wojewódzkiego straży pożarnych w porozumieniu z właściwym głównym inspektorem ochrony przeciwpożarowej spośród pracowników zatrudnionych w terenowych komendach straży pożarnych i zakładach pracy.

§ 5. Plany obrony opracowuje się na podstawie dostarczonych przez zakład pracy materiałów, a w szczególności:

1) planu sytuacyjnego terenu (w skali 1:500 lub 1:1000),
2) rzutów i przekroi (w skali 1:100 lub 1:200) wytypowanych obiektów,
3) danych dotyczących konstrukcji budynków, stopnia zapalności materiałów budowlanych, rodzaju produkcji, występującego zagrożenia pożarowego w procesach technologicznych, ilości, rodzaju i charakterystyki fizyko-chemicznej występujących materiałów, stopnia szkodliwości materiałów oraz produktów rozkładu termicznego tych materiałów dla organizmu ludzkiego itp. niezbędnych danych do opracowania planu.

§ 6. Plany obrony opracowane przez zakładowe zawodowe straże pożarne zatwierdzane są przez właściwego komendanta rejonowego straży pożarnych.

II. Postanowienia szczegółowe

§ 7. 1. Plan obrony składa się z:

1) planu sytuacyjnego,
2) charakterystyki obiektu,
3) wykazu sił i środków.

2. W wypadku gdy zakład pracy zajmuje kilka obiektów, plan powinien zawierać charakterystyki poszczególnych obiektów, składów i instalacji technologicznych wytypowanych przez komendę rejonową straży pożarnych.

3. Poszczególne części planu obrony złożone do formatu A-4 powinny być przechowywane w teczce, opisanej według wzoru stanowiącego załącznik nr 1 do instrukcji. Każda z charakterystyk obiektów wchodzących w skład planu obrony (dla zakładów pracy zajmujących kilka obiektów) powinna znajdować się w oddzielnej obwolucie, oznakowanej według wzoru stanowiącego załącznik nr 2 do instrukcji.

§ 8. 1. Plan sytuacyjny zakładu pracy sporządza się na podkładzie wykonanym w skali 1:500 lub 1:1000 z uwzględnieniem również bezpośredniego sąsiedztwa zakładu w odległości do 50 m od granicy działki.

2. W wypadku szczególnie rozległych zakładów pracy, teren dzieli się na sektory, dla których sporządza się oddzielne plany sytuacyjne. Lokalizację poszczególnych sektorów oznacza się na orientacji.

3. Na planie sytuacyjnym należy nanieść w postaci znaków, symboli, liter i liczb:

1) orientację i skalę planu,
2) obrys obiektu (obiektów) z oznaczeniem:
   a) stopnia zapalności elementów konstrukcyjnych,
   b) kategorii niebezpieczeństwa pożarowego, zagrożenia wybuchem, kategorii zagrożenia ludzi,
   c) wielkości obciążenia ogniowego, określonego w przedziałach < 25, 25—50, 50—100, 100—200, > 200 kg/m^2,
   d) ilości kondygnacji,
   e) wielkości przeszklenia poszczególnych ścian (w %),
   f) numeru obiektu (w legendzie podać jego nazwę oficjalną i zwyczajową) oraz informację czy obiekt posiada opracowaną charakterystykę (np. nr tego obiektu oznaczyć innym kolorem) — dla zakładów pracy zajmujących kilka obiektów,
3) drogi dojazdowe do zakładu pracy, drogi dojścia oraz wejścia do obiektów, elementy utrudniające wykorzystanie dróg do przejazdu samochodami pożarniczymi (rurociągi, estakady itp.),
4) punkty przyjęcia sił i środków,
5) zaopatrzenie wodne do celów gaśniczych — pojemność (wydajność) źródła zaopatrzenia wodnego. W wypadku lokalizacji źródła zaopatrzenia wodnego poza terenem objętym planem wskazać kierunek, określić odległość, pojemność (wydajność) źródła i możliwości wykorzystania w różnych porach roku.

§ 9. 1. Charakterystykę obiektu przedstawia się w sposób graficzny, na rzutach i przekrojach obiektu.

2. Rzuty i przekroje powinny być wykonane w skali 1:100, 1:200 lub mniejszej dla obiektów wysokich i o dużych powierzchniach.

3. Dla obiektów jednokondygnacyjnych wykonuje się rzut parteru i przekrój pionowy. Przekrój pionowy powinien być wykonany w miejscu ukazującym jak najwięcej istotnych szczegółów konstrukcji.

4. Dla obiektów wielokondygnacyjnych wykonuje się każdorazowo rzut parteru, przekrój pionowy obiektu, rzut kondygnacji charakterystycznych (o największym zagrożeniu pożarniczym lub na których występują pomieszczenia szczególnie ważne) albo kondygnacji powtarzalnych.

5. Na rzuty i przekroje należy nanieść w postaci znaków i symboli elementy mające wpływ na rozwój pożaru i jego rozprzestrzenianie się, a przede wszystkim:

1) stopień zapalności elementów, z których wykonane są ściany, stropy, stropodachy i dachy,
2) lokalizację ścian przeciwpożarowych, oddzieleń przeciwpożarowych,
3) wielkość obciążeń ogniowych poszczególnych pomieszczeń określoną w przedziałach < 25, 25—50, 50—100, 100—200, > 200 kg/m^2,
4) kategorię niebezpieczeństwa pożarowego, kategorię zagrożenia wybuchem poszczególnych pomieszczeń,
5) zagrożenie cieczami żrącymi, parami, gazami toksycznymi, substancjami promieniotwórczymi, zagrożenie produktami rozkładu termicznego,
6) grupy pożarów mogących wystąpić w danym pomieszczeniu,
7) rozmieszczenie stałych urządzeń gaśniczych i zaworów uruchamiających te urządzenia,
8) rozmieszczenie hydrantów wewnętrznych,

9) lokalizację wyłączników energii elektrycznej, zaworów gazowych, instalacji wentylacyjnej i innych,

10) lokalizację maszyn, urządzeń lub przedmiotów o dużej wartości albo o istotnym znaczeniu dla funkcjonowania zakładu,

11) rozmieszczenie otworów technologicznych w ścianach i stropach, przebieg tuneli kablowych, ciągów technologicznych i przewodów wentylacyjnych.

§ 10. Do oznaczeń graficznych należy stosować znaki i symbole używane w ochronie przeciwpożarowej. W wypadku wprowadzenia innych znaków i symboli znaczenie ich należy opisać w legendzie.

§ 11. Wykaz według wzoru stanowiącego załącznik nr 3 do instrukcji obejmuje wszystkie rodzaje sił i środków łącznie z odwodem taktycznym, wyznaczone dla stref pożarowych, poszczególnych obiektów, składów i instalacji technologicznych, niezbędne do przeprowadzenia działań ratowniczych.

III. Postanowienia końcowe

§ 12. Plany obrony opracowuje się w dwóch egzemplarzach, z których:

— 1 egz. przechowuje się w rejonowym stanowisku kierowania lub w wojewódzkim stanowisku kierowania w wypadku centralnego dysponowania jednostkami straży pożarnych (dla warunków wielkomiejskich),

— 1 egz. przechowuje się na terenie zakładu pracy, w miejscu gwarantującym zachowanie tajemnicy służbowej oraz dostępność w każdej chwili dla osób upoważnionych.

§ 13. Plany obrony powinny być na bieżąco aktualizowane. Fakt aktualizacji oraz wykorzystania planu obrony powinien być odnotowany w „karcie ewidencji wykorzystania operacyjnego planu obrony przeciwpożarowej", prowadzonej według wzoru stanowiącego załącznik nr 4 do instrukcji. Karta ewidencji stanowi wewnętrzną stronę teczki planu obrony.

§ 14. Instrukcja wchodzi w życie z dniem podpisania.

Komendant Główny: płk poż. inż. **Tomasz Ostrowski**

ZATWIERDZAM:

Załącznik nr 1 do Instrukcji nr 3/81
Komendanta Głównego Straży Pożarnych
z dnia 23 listopada 1981 r.

....
(nr ewidencyjny planu)

OPERACYJNY PLAN OBRONY PRZECIWPOŻAROWEJ

Nazwa obiektu ....
Adres .... telefon ....
Nazwa i adres jednostki nadrzędnej ....
.... telefon ....
Resort ....
Opracował: ....
Data ....

Załącznik nr 2 do Instrukcji nr 3/81
Komendanta Głównego Straży Pożarnych
z dnia 23 listopada 1981 r.

....
(nr ewidencyjny planu/nr obiektu)

CHARAKTERYSTYKA OBIEKTU

....

Załącznik nr 3 do Instrukcji nr 3/81
Komendanta Głównego Straży Pożarnych
z dnia 23 listopada 1981 r.

WYKAZ SIŁ I ŚRODKÓW

Lp.	Nazwa jednostki	Oznaczenie klasyfikacyjne samochodu	Odległość w km	średni czas dojazdu	Nr telefonu

Załącznik nr 4 do Instrukcji nr 3/81
Komendanta Głównego Straży Pożarnych
z dnia 23 listopada 1981 r.

EWIDENCJA WYKORZYSTANIA OPERACYJNEGO PLANU OBRONY PRZECIWPOŻAROWEJ

Lp.	Cel wykorzystania			Uzupełnienie dokumentacji	Uwagi
	Ćwiczenia		Pożar		
	dowódczo-sztabowe	przy udziale jednostek			

Data aktualizacji / Nr charakterystyki aktualizowanej								

22

INSTRUKCJA Nr 4/81 KOMENDANTA GŁÓWNEGO STRAŻY POŻARNYCH

z dnia 23 listopada 1981 r.

w sprawie opracowywania dokumentów związanych z alarmowaniem i dysponowaniem jednostek straży pożarnych do akcji ratowniczych na terenach wsi

Na podstawie § 2 pkt 4 i 10 oraz § 6 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 3 października 1975 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Komendanta Głównego Straży Pożarnych (Dz. U. Nr 33, poz. 180) ustala się, co następuje:

§ 1. Komendy rejonowe straży pożarnych dokonują bieżącej analizy elementów operacyjnych oraz na jej podstawie określają przedsięwzięcia zmierzające do poprawy zabezpieczenia operacyjnego wsi.

§ 2. Komendy rejonowe straży pożarnych w oparciu o wyniki analizy, o której mowa w § 1, ustalające stopień zagrożenia pożarowego wsi, potrzeby niezbędnych ilości sił i środków do prowadzenia skutecznych działań ratowniczych oraz sposoby alarmowania i dysponowania jednostek straży pożarnych:

1) opracowują:
   a) karty informacyjno-alarmowe, według wzoru stanowiącego załącznik nr 1 do niniejszej instrukcji,
   b) instrukcje alarmowania jednostek straży pożarnych — według wzoru stanowiącego załącznik nr 2 do niniejszej instrukcji,
2) inicjują działania zmierzające do odpowiedniego oznakowania środków łączności przewodowej,
3) spowodują pouczenie mieszkańców wsi o zasadach postępowania w razie powstania pożaru.

§ 3. Dane zawarte w kartach informacyjno-alarmowych i instrukcjach alarmowania jednostek straży pożarnych powinny być na bieżąco aktualizowane.

§ 4. 1. Karty informacyjno-alarmowe opracowuje się dla potrzeb służby dyżurnej rejonowego stanowiska kierowania oraz kierującego akcją ratowniczą.

2. Karty informacyjno-alarmowe powinny zawierać niezbędne dane dotyczące:

1) położenia wsi,
2) lokalizacji obiektów pożarowo niebezpiecznych oraz obiektów ważnych dla gospodarki narodowej,
3) łączności,
4) przeciwpożarowego zaopatrzenia wodnego,
5) dróg dojazdowych,
6) jednostek straży pożarnych przewidzianych do akcji ratowniczych,

3. Karty informacyjno-alarmowe opracowuje się na arkuszu formatu A-4.

§ 5. 1. Na stronie tytułowej karty informacyjno-alarmowej podaje się charakterystykę wsi oraz wykaz jednostek straży pożarnych przewidzianych do akcji ratowniczych.

2. Charakterystyka wsi powinna zawierać dane dotyczące lokalizacji według podziału administracyjnego, łączności, zabudowy i systemu zaopatrzenia wodnego.

3. Wykaz jednostek straży pożarnych powinien zawierać te jednostki, które są niezbędne do prowadzenia skutecznych działań ratowniczych.

Jednostki te wyznacza się uwzględniając:

1) aktualne możliwości poszczególnych jednostek taktycznych,
2) maksymalną szerokość frontu działań obronnych,
3) odległość do punktu czerpania wody do celów gaśniczych przy założeniu najbardziej niekorzystnej sytuacji.

§ 6. 1. Drugą stronę karty informacyjno-alarmowej stanowi plan sytuacyjny.

2. Na planie należy nanieść:

1) orientację, w stosunku do stron świata,
2) podziałkę liniową,
3) zarysy grup budynków z oznaczeniem przerw stanowiących umowne oddzielenie przeciwpożarowe (tj. takiej odległości, przy których można założyć, że w konkretnych warunkach budowlanych pożar się nie rozprzestrzeni w wyniku promieniowania cieplnego),
4) lokalizację obiektów pożarowo niebezpiecznych i obiektów ważnych dla gospodarki narodowej (sposób oznaczenia i nazwę obiektu podać w legendzie, jak również czy obiekt ten posiada plan obrony),
5) drogi wewnętrzne i wylotowe, z oznaczeniem rodzaju nawierzchni i możliwości ich wykorzystania w okresie roku. Drogi wylotowe należy opisać podając nazwę miejscowości, do której prowadzą oraz odległość do niej,
6) lokalizację obiektów wodnych, z których można pobierać wodę do celów gaśniczych z oznaczeniem ich wydajności lub pojemności.
   Przyjmując zbiornik za środek należy nakreślić okrąg o promieniu 200 m (pole w obrębie okręgu stanowić będzie obszar możliwości technicznych 1 sekcji).
   W wypadku gdy na terenie objętym planem brak jest zasobów wody do celów gaśniczych lub gdy zasoby są niewystarczające, oznaczyć kierunek oraz odległość do najbliższego, najdogodniej położonego obiektu wodnego.

3. W wypadku gdy odległości między grupami obiektów nie pozwalają na ujęcie całej wsi w skali na arkuszu A-4, odległości mogą być oznaczone w skali skażonej z podaniem ich rzeczywistej wartości.

4. Plan powinien być wykonany przy użyciu znaków umownych stosowanych w ochronie przeciwpożarowej.

§ 7. 1. Karty informacyjno-alarmowe opracowuje się w 2 egzemplarzach i przechowuje w formie katalogu:

1) w rejonowym stanowisku kierowania — komplet kart z całego rejonu,
2) w jednostce straży pożarnej — karty wsi znajdujących się w jej rejonie działania.

2. Poszczególne karty w katalogu powinny być ułożone według nazw miejscowości w porządku alfabetycznym.

§ 8. 1. Instrukcja alarmowania jednostek straży pożarnych powinna zawierać wykaz telefonów jednostek przewidzianych do udziału w akcji ratowniczej na terenie danej wsi.

2. Instrukcja alarmowania jednostek straży pożarnych powinna znajdować się w każdym miejscu zainstalowania aparatu telefonicznego dostępnego w ciągu całej doby.

3. W wypadku gdy na terenie wsi nie ma aparatu telefonicznego — instrukcję alarmowania jednostek straży pożarnych przewidzianych dla tej wsi umieszcza się w miejscu zainstalowania najbliższego aparatu telefonicznego, czynnego w ciągu całej doby.

§ 9. Instrukcja wchodzi w życie z dniem podpisania.

Komendant Główny: płk poż. inż. **Tomasz Ostrowski**

.... (nazwa miejscowości)

Załącznik nr 1 do Instrukcji nr 4/81 Komendanta Głównego Straży Pożarnych z dnia 23 listopada 1981 r.

.... (nr ewidencyjny)

KARTA INFORMACYJNO-ALARMOWA

Gmina .... Rejon ....

Łączność telefoniczna

Nr telefonu	Czynny od — do	Miejsce zainstalowania	Miejscowość	Odległość	Uwagi

Rodzaj zabudowy: zwarta z przegrodami, zwarta bez przegród, osiedlowa, kolonijna*
Ilość budynków ...., przewaga budynków o konstrukcji ścian ...., krytych ....

System dostarczania wody do obiektów położonych najbardziej niekorzystnie ....
przy użyciu ....

Straże pożarne każdorazowo dysponowano do działań

Lp.	Nazwa jednostki	Rodzaj sekcji	Odległ. w km	Czas dojazdu	Sposób dysponowania

Aktualizowano	Data podpis							

* niepotrzebne skreślić

PLAN SYTUACYJNY

Załącznik nr 2 do Instrukcji nr 4/81
Komendanta Głównego Straży Pożarnych
z dnia 23 listopada 1981 r.

INSTRUKCJA ALARMOWANIA
JEDNOSTEK STRAŻY POŻARNYCH DLA WSI

....

W razie pożaru alarmuj natychmiast:

Lp.	Straż pożarna	Telefon	Inny ustalony sposób alarmowania

Indeks 35613 ISSN 0137-7485

W.Z.Graf. Zam. 4557. Ark. druk. 3,00. Ark. wyd. 6,90.